

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Előfizetési ár:

Egész évre 8 korona, félévre 4 korona,
negyedévre 2 korona, egyes szám ára
20 fillér.

Nyilttár sora 40 fillér.

Hirdetés nagyság szerint.

Szépirodalmi, társadalmi, és köz-
gazdasági hetilap.

Megjelenik minden vasárnap.

A lap szellemi részét illető közlemények
a szerkesztőséghez intézendők.Előfizetési pénzek és reklamációk,
Feigl Gyula

kiadó címére küldendők.

XXI. évfolyam.

Felelős szerkesztő:
WITTINGER ERNŐ.

52. szám.

Bucsuzás.

Az idő mohos kereke még egyet-kettőt fordul a tizenkettedik óra; legördülvén ezzel ismét egy esztendő a multak feneketlen tengerébe, az örök és végnélküli semmiségbe. A közélet mindennapi jelenségei közepette az elválás mindenkor bizonyos elfogódás mellett szokott megtörténni, mely sajátságos érzelmeknek alaphangja a fájdalom, az elválás okozta veszteségek töltött. De legmélyebb a hatás akkor, ha az elválás a bucsuzás fájdalmait, keserveit nem enyhíti az újra bizás, a viszontlátás reménye és vigasza, midőn az eltávozott visszajöhetetlen, a veszteség pótolhatatlan . . .

Ezek az érzelmek foglalják el keblünket most is, midőn elbucsuzunk a lezajlott esztendőről. Felújulnak összes emlékei; de míg nyújtott gyönyörei és örömei az időleges hatás után ugyszólván nyom nélkül tova röppentek, addig a szomorú emlékek sajgó sebei kitörülhetlenül vészték az évszámot az emlékezetbe.

Mondjunk bucsut a régi esztendőnek s reménytel bizalommal nézzünk a jövő elébe. A kinek vágya nem teljesült a multban, annak megmarad a remény, hogy az új esztendőben megvalósulhat minden, mit szívében vágyva óhajtott.

Eseményekben gazdag volt az ó-esztendő s hozott nekünk jót is, rosszat is. A jónak megmarad látható, érezhető emléke, a rosszat igyekezzünk elfelejteni, kitörölni az élet táblájáról.

Sokat várunk, sokra számítunk az új évben, olyat, ami hivatva van előhaladásunkat, gyarapo-

dásunkat előmozdítani, ügyünket előbbre vinni s szép reményeinket élesíteni. A mult évben úgy raktuk le az alapokat, hogy erre bizvást számíthatunk is a jövőben.

Oly sokáig volt meddő minden munkánk, erős törekvésünk, hogy végre is csak meg kell változni a sorsnak s meghozza nekünk is amit oly élkén óhajtottunk.

És talán nem is csatlakozunk az új esztendőben, mely meghozza nekünk a -- boldog új évet!

Madáretető állomások.

Az országos állatvédő egyesület és városi tanácsunk jóindulatából egy egyesületi tag közbenjárása folytán városunkban immár e humánus világszerte elterjedt intézmény is otthont talált. Nem új dologról van szó, közönségünk nagy része ezt már külföldi utazásai alkalmával látta és bizonyára gyönyörködött abban, amint a madarak bizalmasan, félelem nélkül még nagy ember-tömegek jelenlétébe is felkerestek ezen etető helyeket. Bizonyára mindenki tudja, hogy éneklő madaraink a gazda ember de különösen a pomológus fáradságos munkájában a rovarirtásban mily nagy segédkezet nyújt. Számtalan példát lehetne felhozni, hogy az éneklő madarak mennyi hasznot hajtanak az embernek. Városunkat megáldotta az Isten sok gyümölcsössel, ne vessük meg tehát másik adományát se, melynek révén a gyümölcsöt élvezhetjük, vegyük gondozásba egy jószívű ember által meghonosított intézményt; tekintse mindenki pusztán a célt, melyet hivatva van szolgálni. Hasznát fogják látni nem csak a gazda emberek, de hasznát fogják látni a szülők, kik sőtáik alkalmával élvezni látják majd gyermekeiket azon, hogy a madarak mily szelidek. s látvány a gyermekek szívében eltörülhetetlen nyomot fog

hagyni, nagyban hozzá járul a gyermeki szív nemese-déséhez és nem egy szülő fogja látni hogy gyermeke mennyire örvend a madaraknak, hogy mily szívesen fogja pajkos játék helyett ezt az ügyet megkedvelni, mennyire fog örvendeni, ha a nagy tél idején midőn minden hóval borított, látni fogja hogy az ő kis keze által összehordott morzsák a szegény, fázó kis állatkáknak megmentés az elpusztulástól. A hála e madarak részéről sem fog elmaradni, minden morzsa egy-egy áldás lesz arra a ki adta, meg lesz érte a bőséges kárptólás tavasszal, mikor ezen kis madarak raja serény munkába kezd, leeszi a gyümölcsfákról a hernyókat és szép érésnek nyit utat.

Gondoskodni fognak e madarak, hogy a férgek ne egyék meg azt a gyümölcsöt, melyet a gondos szülő iskolás gyermekének oszonnára szánt; amiből a gyümölcs-termelő jelentékeny hasznot húz. De megadják majd a köszönetet a madarak énekükkel is. Akkor fognak legnagyobb örömet okozni, mikor az emberek eltáradtan napi munkájuk után, félre téve mindent, egy kis üdülés céljából ki-kirándulnak a szabadba. Mindenki örömmel megnyugvással fog gondolhatni arra, hogy hisz én is hozzá járultam egy néhány morzsával e légi kar megerősítéséhez. Ez intézmény nem kíván senkitől anyagi áldozatot, még a legszegényebb ember asztaláról is kerül morzsa szegény ehező állatoknak. Ezt pártfogolni ennek terjedését elősegíteni, nem kell más, mint szív, kevés fáradsággal némi jóakarattal a teremtő élőlényei iránt. A mai kor jajszava mindenütt az inséget hirdeti, mindenütt felhangzik: segítsünk a szegény emberiségen. Igen, segíteni az emberiséget első év legszentebb kötelességünk. Azért élünk hogy a társadalomban egymásért dolgozva, egymásnak létét lehetővé tehessek. Egymásért és mindnyájunkért vagyunk e földön, ezt teljesíteni rendeltetésünk. De rendeltetésünk mindenben segíteni, minden élő lényt, tehát az állatokat is, a nyomortól megváltani. Embertársainkon segíteni szükölködésükben, inségükben segélyt, támaszt nyújtani, ezt csak

TARCA.

A magyar bor.

Irta: Lendecz Elek.

Néhai való jó Paksi Szathmáry Mihály a tizenhatedik században körömszakadtáig erősítette, hogy a paradicsomban a szőlőtő volt a tudás fája. A tudós férfit az etikai következtetésen kívül alkalmasint az is csá-bithatta ebbeli hitére, hogy a szőlőtőről már a legrégibb írásokban is van emlékezés. A szőlőkultúráról azt lehetne mondani, hogy olyan régi, miut maga az emberiség; a népek őstörténelmében legalább jelentős szerepe van már.

Hazánkban is az idők legendás messzeségébe nyúlik vissza a róla való emlékezés. A magyar embernek, különösen a régebbi időben, a legkedvesebb s a legjövendelmézőbb foglalatosságai közé tartozott a bortermelés. Még a heraldikában is nyoma maradt ennek, mert több vármegye címerében ékeskedik a szőlőtűrt. — Különösen Baranyavármegye címere jellemző e tekintetben hatalmas szőlőtűrtjével, melyet Józsva és Kaleb görnyedve visznek hosszú rudon.

Még jellemzőbb és tetszetősebb e vármegye nevének *bor-anya*-ból való származtatása. Való, hogy Baranyavármegyében a szőlőkultúra visszanyulik Probus római császár idejére. A szerémségi kertésznek trónra jutott fia 276-ban beültette szőlőtökével a Mons-Almus magaslatait s innen származott át azután Baranyába a szőlő. De még régebből is van adatunk a hazai szőlő-kultúra meghonosodására: Strabo említi, hogy a mai Erdélyben, Burevistes dáki király idejében kivágatták a szőlőtök egy Decaeneus nevű varázsló ösztönzésére.

A magyar nép gazdasági érzékéről tesz tanúságot,

hogy a szőlőművelés az első kísérletek után hamarosan elterjedt országszerte s a többi közt a Balaton mellett 861-ben, a Zala folyó mentén pedig 868-ban már bőviben termelték a szőlőt, mely azután gyakran szerepel az Árpád-házi királyok okirataiban.

Hazánkban a legrégibb szőlőültetvények közül valók a kecskeméti öreg szőlőskertek, a melyeknek telepítését IV. Béla és Nagy Lajos uralkodása közé teszi a krónika. Rege is van a kecskeméti szőlőről; Ipolyi ezt a régi adatot jegyzi fel róla a Magyar Mithológiában: „A kecskeméti hegyen megtartak egy szőlőtököt, csapat tetek bele; a kicsorgó léből azután háromezer ember ihatott kedvére. Ezután újból rátették a helyat a nyilására.”

A szőlőtermelés történetéről, beleértve a magyar-országit is, bőséges és becses adatokat olvashatunk Hanusz Istvan mostanában megjelent, „A borag és a nedűje” című munkájában. Ez a tudós, nagy szorgalommal és széleskörű olvasottsággal bíró természetkutató a tudomány népszerűsítésének sokat hangoztatott kérdését igyekszik megoldani a maga ismeretkörében s már számos derék munkájával bizonyította be, hogy helyes uton halad e célja felé. Új munkájából nem hiauvoznak ugyan a száraznak nevezett statisztikai s más eféle adatok sem, de mindezt olyan keretben adja s annyi érdekes adat közléssel, hogy szinte észrevétlenül siklik keresztül rajtok az olvasó, észre sem véve, hogy azalatt, amíg mulatott, tulajdonképpen tanult.

A szőlő története különösen bővelkedik érdekes adatokban. Manapság ugyan szűkebb körre szorultak a régi híres borlegendák s szűreti epizódok, a filloxera meg egyéb baj miatt. Ma már sok helyett nyoma sincs hazánkban a régi bőséges szőlőtermelésnek. A magyar bor azonban még mindig nem veszítette el hatalmát a világgiacon s különösen a tokaji ma még becsesebb, mint

régen volt. 1890-ben egy külföldi borkereskedő 1020 forintért vásárolt meg százharminchat liter 1868-iki tokajit.

A filloxera pusztítása előtt olcsóbban is hozzá lehetett jutni a nemes nedűhöz; volt belőle elég. Akkortáiban Tokajban és környékén kétszázhetvenöt négyszögkilométernyi területen 240—25 000 hordó bor termelt s hatvanezernél több volt az aszuval megtöltött hordók száma. Jellemző a régi borbőségre az az adat is, hogy Tokaj, Tarcal, Talya, Mád és Benye községek ezer hordó bort ígértek 1683-ban Sobieski János lengyel királynak, ha seregét, melylyel Szepsiben tábort ütött, nem vezeti át vidékükön.

A borral különben a régiiek nem takarékoskodtak nagyon. A krónikás följegyezte, hogy Mátyás király ünnepi alkalmakkor hol fehér, hol vörös bort töltött a visegrádi vár vízvezetékébe s a nép kedvére merithetett belőle. Hasonló módon cselekedett 1501-ben II. Ulászló király is; Budavárában urnapján olyan szökőkutot csináltatott, amelyből színbor folyt a nép számára. — Grassalkovics hercegről is följegyezték, hogy Mária Terézia godollói látogatása alkalmával látványosság kedvéért bort-öntő kutat készíttetett, — s boldog-boldogtalan annyit merithetett belőle amennyit akart.

Kun-Madaras községnek egyik régi számadásából meg az tűnik ki, hogy a községnek hetvenkét akó borba került a pünkösdi királyság megünneplése. Egy másik vidéki városról pedig azt beszélük, hogy a régi patriarchális időben a beszaradt kalamárisok feltöltögetésére évente husz akó bort használtak el. Apafi Mihály erdélyi fejedelemről azt mondja a krónika, hogy ülőhelyében kevés volt neki eltogyasztani egy veder bort.

Nevezetes borpusztító mulatság volt az is, amelyről Czegei Vass György megemlékezik. Bécsben, ugymond, 1691-ben az angol király rezidense vendégséget

